

bogstavelig talt er sat uden for døren og kun kan stå pænt med hatten i hånden og håbe på at blive lukket ind. Det betyder, at EU kører videre i et tæt, forpligtende samarbejde, medens Danmark blot kan se til. Det er ikke tilfredsstillende.

Vi respekterer naturligvis forbeholdet. Kun en ny folkeafstemning med et positivt resultat kan ændre ved dette, men der skal ikke herske nogen tvivl om, at i lige så høj grad Venstre respekterer befolkningens afgørelse, i lige så høj grad ønsker vi, at forbeholdet afskaffes, så Danmark kan få maksimal indflydelse på EU's flygtninge- og indvandrerpolitik. Også en stor del af politisamarbejdet drejer sig jo netop om at dæmme op for illegal indvandring, kvindehandel og menneskesmugling. I de spørgsmål er vi ikke blot andenrangsmedlemmer af fællesskabet, nej, vi er kun med, hvis vi får lov af de andre lande.

Vi frygter, at konsekvenserne af de danske forbehold i de kommende år vil kunne mærkes i stigende grad. Der er måske nogle, der kunne forledes til at tro, at forbeholdet betyder, at Danmark selv kan vælge og vrage, hvilke initiativer vi kan tilslutte os, men sådan er virkeligheden jo ikke.

Som indenrigsministeren netop har redegjort for, så kan vi kun i Schengensamarbejdet bestemme, at der er retsakter, vi vil tilslutte os. Når det gælder den øvrige del af samarbejdet som f.eks. politisamarbejde med henblik på at dæmme op for grænseoverskridende kriminalitet og illegal indvandring, kan vi netop ikke vælge selv, de andre vælger for os. Og det er altså naivt at tro, at det øvrige Europas beslutninger ikke skulle have betydning for os.

Jo længere tid der går, jo mindre indflydelse får vi, og den dag, vi får ophævet forbeholdet, må vi altså acceptere det allerede bestående EU-regelsæt, hvis tilblivelse vi ikke har haft større indflydelse på. Enhver bør kunne se, at sådanne vilkår er utilfredsstillende for Danmark.

Vi ønsker altså i Venstre, at forbeholdet ophæves, så Danmark hurtigst muligt kan få mulighed for at være medbestemmende i den europæiske asyl- og flygtningepolitik og det forpligtende politisamarbejde om disse spørgsmål.

Ministeren har i dag beskrevet de mange initiativer, der er i gang i EU. Danmark er udenfor, og der er måske nogle, der tror, at det vil sige, at vi er fritstillede, men den fritstilling giver ikke frihed.

Flygtninge- og indvandrerspørgsmålet, den illegale indvandring, kampen om menneskesmugling og kvindehandel kan kun løses inter-

nationalt, for det er jo ikke noget, der stopper ved vore grænser, bare fordi vi formelt kan lave vore egne regler, for reelt kan vi netop ikke bestemme over en virkelighed, hvor problemerne er grænseoverskridende.

Man kan derfor frygte, at vi i større og større grad vil blive tvunget til blot at skrive af efter, hvad der vedtages i EU, uden at Danmarks stemme har lydt for fuld kraft. Jeg gentager: Det er ikke tilfredsstillende for Danmark.

Venstre har her i Folketinget fremsat beslutningsforslag om væsentlige ændringer af udlændingepolitikken. Vi foreslår på det lange sigt, at EU i fællesskab opretter tilholdssteder for asylsøgere i nærområderne. Vi ved, at f.eks. engelske ministre har luftet lignende synspunkter. Desværre er vi afskåret fra med fuld styrke at støtte disse engelske synspunkter i EU, som ville være til gavn for Danmark, fordi vi ikke i fuldt omfang er med ved forhandlingsbordet.

Der tales også i stigende grad om ligelig byrdefordeling i EU. Igen er Danmark ikke med for fuld kraft, selv om resultaterne af sådan en byrdefordeling naturligvis vil få betydning for os.

Uanset hvor meget vi respekterer det forbehold, som den danske befolkning har stemt for, må det ærligt siges: Forbeholdet er navnlig i flygtninge- og indvandrerpolitikken og det deraf følgende nødvendige politisamarbejde til skade for Danmark. Det er i Danmarks interesse, at vi bliver fuldgældigt medlem, så vi kan få indflydelse på den fremtidige EU-politik.

Vi vil i Venstre som opposition og i en kommende liberal regering arbejde på at få den folkelige forståelse for det nødvendige i, at det retlige forbehold ophæves.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil først starte med at takke fru Birthe Rønn Hornbech for så lysende krystalklart at have meddelt os alle, så det er til at forstå, at der er en meget klar sammenhæng mellem Schengens åbne grænser og det retlige forbehold. Det viser jo med al ønskelig tydelighed, at det flertal, som står bag Danmarks indtræden i den praktiske del af Schengensamarbejdet, burde have taget konsekvensen og spurgt befolkningen, om man ønskede det, og samtidig også ønskede at ophæve det retlige forbehold, for det er svært at have et forbehold og så i øvrigt have den frie bevægelighed, som er en følge af de åbne grænser.

Men ud over den tak må jeg sige, at resten af indlægget var det traditionelle, som vi plejer at